

voluit, accusativum adiiciens intellecto tali verbo, quo significaretur *in mente habeo*. Sic infra v. 1054.

μαρτυροῖσι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπέθομαι,
κλαιόμενα τάδε βρέφη σφαγᾶς.

Et Sophocles Ant. v. 857.

ἔψανσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,
πατρὸς τριπλοιστὸν οἶκτον.

Sed quid exemplis opus in re pervulgata?

3. ἔγκαθεν G. Ald. Hesychius mendose ἀγρίαθεν, ἀνέκαθεν. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Idem ἄκκαθεν, ἀνέκαθεν. Sed ibi codex ἄκκαθεν, ἀναλθεν. Disertius grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 337, 25. ἄγκαθεν, κατὰ ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος. Sic etiam scholiastes. Mira apocope, qua vocalis necessarius abiicitur. Et licebat hic ἀνέκαθεν dicere, ut factum est in Choeph. v. 422. Fierique potuit, ut quemadmodum in Eum. v. 361. male scriptum erat ἄγκαθεν, ubi metrum ἀνέκαθεν ab Aeschylō profectum ostendit, ita hic quoque peccarent librarii. Diversum est ἄγκαθεν ex ἀγκᾶς derivatum, quo utitur Aeschylus in Eum. v. 83. quod est ἐν ἀγκάλαις, quae interpretatio in Farn. Agamemnonis versui adscripta est. Videtur ea vera esse. Nam etsi ἀγκᾶς, ἀγκάλη, ἀγκαλίζω de interiore parte brachii dici solent, ut ἀγκᾶς, ἄγκαθεν sit *in ulnis*, tamen, ut ἀγκῶν, quo vocabulo exterior pars significatur, de interiore dicitur non solum apud Longum I. 6. sed etiam apud Sophoclem Ant. 1237. et apud Euripidem Suppl. 817. Iph. Aul. 131. ita ἄγκαθεν significabit quod ἐπ' ἀγκῶνος dicitur. Aptissimus Aeschylī loco versus Homeri est Od. XIV. 494. ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, εἶπε τε μῦθον.

4. νεκτέρων G. Marc. Ald.

5. Θέρος βροτοῖς M. Bess. et edd. Ita etiam Achilles Tatius, qui in Isagoge in Arati Phaenomena p. 81. sive in Petavii Vranologio p. 122. versus 4. 5. 6. affert. Θέρος βροτοῖς G. βροτοῖς Θέρος Ven. Flor. Farn.

6. ἐνθέρει pro αἰθέρι Bess.

7. ὅταν Flor. Turn. ὅτ' ἂν M. G. Bess. Marc. Ven. Ald. Rob. ut solent. Quoniam Achilles Tatius non habet hunc versum, Valckenarius ad Phoen. v. 506. eum ut ineptum damnavit: cui assensi sunt quum alii, tum Porsonus in Appendice ad Toup. p. 479. et in editione Aeschylī. Tuiti eum sumus, Heathius, ego in Opusc. II. p. 78. Petersenus in Misc. Hafn. I. p. 45. Conzius, Vossius in Curis Aeschyleis p. 14. Orellius in Symbolis ad philol. ex Helvetia I. p. 193. Nam nec Tatio magna fides habenda, cuius liber non est emendatissimus, et in ipso versu potius cur servetur, quam cur abiiciatur, videtur inesse. Omisso enim, ut recte dicat excubitor se signa quae anni tempestates afferant contemplari, tamen hoc loco rectius addet observare se quando occidunt atque orientur. Numerare enim dies et computare tempora solent, quibus molesta est diuturna exspectatio. Quaerendum vero est, qua ratione iungenda sint